

סיון בסקין זמני היהודי עבר ל"אה, בה, צה"

פראג

אוקטובר זהב מזהיר.
גותיקה, אר נובו.
מצודה עתיקה.
בירה זולה כמו אור.
אנטי-גבור נבון
במסדה מצחיקה.

רעד ברפים אמלל
בנסיון לבים
סרט היסטורי בראש:
ברחובות הללו
טנקים שיושביהם
באו כדי לכבש

ומדברים בשפת
לרמונטוב וטולסטוי
אל הבנים של וצלב:
נניח, "יוב טבוי מאט".
מי מסגל לסטות
מדרך הטנק — אל הצלב?

מי מסגל לצאת
אל הכפר היפה?
מי בהלות זהב?
אפשר לבוא מנצרת,
אפשר לפתח כתפים
ולטפס אל הצלב.

מי מסגל לקרא
את כל ספרית הרחוב
שצומחת מתוך האבן
לגבה, לארץ, לרחב,
עד השפיץ של ויטוס הטוב
ועד קצה הכאב?

(מרינה, תראי, מרינה,
איש לבתי הקיט
לא העז לחלק את ההר.
אין מחלקים הרים
לחלקים עם מק"טים,
מאז שאת הוהרת.)

פראג, ספריה מהממת,
כמו זו שבקלמנטינום,
יכלת להיות ביתי.
יכלתי ללמד בזהמית.
יכלתי ללמד לטינית.
אפשר עוד ללמד לטינית.

בית מלא ספרים.
בירה זולה כפר יש.
מי יצער על המים?
מי מסגל להכריע,
האם הגיע השש
שאחרי המלחמה?

נשף בציריך, 1915, שמן על בד

הם רוקדים על פֶּרְקֵט וּמַעַל הַפֶּרְקֵט,
רְחוּקָה לְהִקָּת תּוֹתָחִים מְדַכָּאֵת,
אֵף פָּגֵז לֹא יִסִּיט אֶת מְעוֹף הַזְּנוּיִת
שֶׁל יְדֵי הָאָדוֹן עַל גְּבִירָה אַבִּיבִית.
הם רוקדים, כִּי בְּצִירִיךְ זָכְרוּ אֶת תּוֹרַת
נְעִילַת הַמְּנַעוּל, כְּשֶׁהַחֶשֶׁךְ יֵרֵד.
הם רוקדים — וְהַשְּׂבַח לְאֵל, טוֹב שֶׁכָּהָ!
אֶךְ לִוְחוֹת הַפֶּרְקֵט עַל הַבֵּץ הַנִּשְׁכָּח
מִתְפַּקְעִים וְחוֹשְׁפִים שָׂדֵה גּוֹפּוֹת אֵין־סוּפִי,
כִּי הַמּוֹת לְנֶשֶׁף — מוֹצֵר תַּחֲלִיפִי.
מּוֹת, מּוֹת שׁוֹכֵן בְּגַבּוֹ הַזְּקוּף
שֶׁל הָאִישׁ, גַּז חֲרָדֵל — בְּבִשְׂמִים שֶׁלְּגוֹף
הַגְּבֻרֹת, וּפְגִזִּים — בְּתַבּוֹת הַתְּהוּדָה.
מּוֹת, מּוֹת בְּצִירִיךְ, עַל אֵף שֶׁרָקְדָה.
וּפְרָחִים נְאוּקְלִסִּיִּים — טֹבַע דּוּמָם —
עוֹד מְעֵט יִפְרָחוּ בְּשָׂדוֹת שְׂבֵהָם
נִטְמָעוּ רַבְבוֹת הַגְּבֻרִים הַגְּרוּסִים,
שֶׁמֶדֶשֶׁן בְּשָׂרָם הַתְּרוּמָם מוֹדְרֵנִיזִם.

על פי ציור של מרסל ינקו, שנמצא במוזיאון תל אביב.

Habemus papam

עֶשֶׂן לְבֹן יֵצֵא. סְחַבְתָּ פְּלַנֵּל הַפִּיצָה
אֵת מִי הַדֵּטְרָגְנֵט לְרֹחֵב הַרְצָפָה.
נִשְׁאַה אֶל מַטְתָּה, מַתְּשֵׁת מֵהַפִּיצָה
בְּבֵית יְרִיד, בְּתִי, שְׁפוּכָה עַל הַסְּפָה.

מֵאֲמִינִים לְפָתוּ חֲרוּזֵיהֶם בְּחֶשֶׁךְ,
וְשִׁירוֹת פָּסְעוּ עִם זֶמֶר וְנִירוֹת.
הַמִּים הַסֵּתְדָרוּ לְסוּג שֶׁל כְּתָם רוֹשֶׁךְ,
אֲבָל שְׁקוּף, וְלֹא הָיָה שֵׁם מָה לְרֵאוֹת.

הַמְצַלְמָה עֲלֵתָה תְּכוּפוֹת אֶל הַמְרַפֶּסֶת,
שְׁבָה נִילוֹן אֲדָם, וְאִישׁ אֵינוֹ יוֹצֵא.
מִגֵּב פֶּסֶח, כְּמוֹ חֲרָמֶשׁ בְּשָׂדֵה אֶסְפָּסֶת.
זְמַנִּי הִיהוּדִי עֵבֶר לְ"אַה, בַּה, צֵה."

מְדוּעַ נִמְשְׁכוּ עֵינַי מֵהַטְרָאֲצוּ
הֲלֹחַ אֶל הַגְּזוּזְטָרָה מוֹגֵפֶת הוּיִלוֹן,
מֵעַל כֶּכָר שְׁבָה יוֹנִים כְּעֵת לֹא רָצוּ,
וְלֹא פָתַח תִּיר חוֹבֵה לְבַקְרוֹן?

כֹּז, רַק הִידִיעָה שֶׁהַכְּתָלִים הֶאֱלָה
כֶּסוּ עַל הַקְרוֹב הַמְדִיק מִכָּל
לְבְרִיאָתוֹ שֶׁל שְׂרִיר, וְלֵב, נִיר מוֹשְׁלֵת
עַל בְּרִיאָתוֹ שֶׁל שְׂרִיר וְלֵב, כְּבָר וְטָחוּל,

וְשִׁבְפָנִים עַל suo figlio amato
מְרִים רוֹכְנָת, שׁוֹב לְנִצַּח צְעִירָה —
רַק יָדַע זֶה נִתַּק אוֹתִי מֵהַבְּלָטוֹת
בְּהַמְתָּנָה לְצֵאת חֶשְׁמֹן אֶל הַגְּזוּזְטָרָה!